

II.

Dávám na
sebe pozor
a dobře se
bavím

„Ich bin allein und ich weiss es
und ich finde es sogar cool.“

Tocotronic - Freiburg

V RÁMCI KOPCE

Jsou slova, která by se říkat neměla.

Je jen pár týdnů po rozchodu a všechno je jinak. Čekal jsem, že se něco stane, ale nestalo se nic. Občas si připadám až skoro nepatřičně, když se skvěle bavím na večírcích a špinavou pánev si v klídku nechávám ležet tři dny na druhý půlce postele.

Ale ono mě to vždycky nakonec dožene; nepočítám přitom chvilkový pláče při koukání na filmy a na seriály. Třeba když se někdo žení. Nebo rozchází. Nebo když se někdo nejdřív rozchází a pak dá zase dohromady.

Myslím jiný okamžiky. Jako když jsem třeba přišel domů ožralej a zkouřenej, začal si hrát na kytaru svoje písničky a taky cizí písničky a taky tu jedinou písničku, který by se při troše snahy dalo říkat *naše*, *moje* a *Smilly*. A první sloku jsem ještě dal v pohodě, první refrén úplně s prstem v nose, až ve druhý sloce mi zabylo trochu smutno. Pak přišel bridge, se kterým jsem do té chvíle nebyl spokojen, tak ho ve tři v noci najednou vymyslím (F C F C F C G, bylo to tak jednoduchý a já tam furt cpal áčko), a když to chci rozbalit do posledního refrénu, spadne mi kytara z ruky a já ležím na posteli a brečím do té pánve od leča.

„Pamatuješ si, jak jsi mi říkal, že ti můžu zavolat kdykoliv,“ sípu pak mezi vzlyky do telefonu na Cannyho, co jsem mu před rokem odsvědčil jeho nejvíc a napořád, a kdybych ho znal v okamžiku, kdy jsme si totéž říkali se Smillou, odsvědčil by mi to taky, „tak ta chvíle teď nastala. Jsem ožralej, zhulenej a hrozně, hrozně, hrozně ne-

šťastnej. A ty s tím koukej něco dělat!“ A dělá, dělá to dobře, takže za chvíli ho můžu nechat jít spát. Už mám zas pocit, že to celý přežiju; kytaru ale stejně radši hned schovám do komory a jdu spát.

A tu písničku si holt zkusim zahrát někdy jindy, až budu střízlivej. A jestli to i v tý chvíli dopadne takhle (jako že slzy a beznaděj a sebelítostivý telefonáty), tak holt počkám pár týdnů, jestli ji pak nezahraju v pohodě. A jestli zase nezahraju, tak zase počkám. A zase a zase. A pak už jednou zahraju.

Doporučená hudba

Pixies - Hey

PRVNÍ RANDE

(JEŠTĚ PO DESETI LETECH)

I said some things I might have read
and somehow touched you.

Slečna Něžná si mě přidá jako přítele na Životě dva nula už pár týdnů před desátým červnem. Ptám se proč, prý se jí líbí, co mám napsáno v kolonce náboženské vyznání: *Nietzsche is dead. (God)*. Bůh ví, kde jsem to četl. Nebo Nietzsche ví?

Řeším, co si mám vzít na sebe, když se máme poprvé vidět. Řeším, o čem mluvit, řeším, jestli se radši netvářit jako nekuřák. Řeším, jestli mi to sluší na nový profilový fotce, co jsem nahrál na Život dva nula, aby mě poznala. Po kině chvíli kdesi sedíme a já nervózně kouřím; doprovodím ji až před dům, rychle se otočí a odemkne dveře. Já zamířím do Mlejna a tam se na baru sjíždím

adrenalinem z prvního rande ještě po deseti letech; jako jasně, žádný vítězství to nebylo, ale taky na moje divný řeči (určitě vedu divný řeči, vůbec nevím, jaký řeči se maj na prvním rande vést) mohla reagovat brekem a utéct, nikdy nevíš.

Ale žádný dál už asi nebude. Trochu mě totiž znepokojila reakce Gymnaziána, mého aktuálního šéfa, před nímž jsem jakoby náhodou (houbeles, vím, že ji taky má mezi virtuálními kámoši na Životě dva nula) pronesl jméno Něžné. Hurónský smích, to není zrovna věc, která by vás vyprovokovala k nějakým větším akcím.

Doporučená hudba

The Dandy Warhols - *Now You Love Me*

SVĚTLÁ STRANA SÍLY Colours of Ostrava 2008 I.

Dokonce se mi chvíli na Colours nechce; naplánovaný to mám sice už od února, kdy jsem lístky dostal, ale co tam budu dělat sám? Váhání nakonec jasně vyřeší Zrzavý; jede taky a já dobře vím, že jestli chci, aby můj výlet do Ostravy byl *awesome* a *legendary*, a to chci, tak Zrzavý jako *wingman* je ta nejlepší volba. Nejdřív volíme nejistou variantu: bydlení řešit nebudeme a uvidíme, kde nakonec hlavu složíme – jsme přece nějaký dobrodruzi, ne? Když nám ale kamarád v půlce pátku zavolá, že v hotelu, kde spí, je volný dvoulůžkový pokoj, jednohlasně se rozhodujeme pro střechu nad hlavou a polštář pod ní. Jsme sice dobrodruzi, o tom žádná, ale je přece jenom fajn mít pro ta dobrodružství nějakou základnu.

„Co to bylo za holku?“ ptám se a piju zelenou; to už jsme na místě a čekáme na koncert Happy Mondays. „Jakou holku?“ říká Zrzavý a pije zelenou. Myslím tu, kvůli který jsem se během vteřiny rozložil na malilinkatý kousičky a zase složil zpátky, a teď doufám, že si ne všimla toho zachvění hlasu, když jsem jí říkal, ahoj, já jsem Fiksu. „Ta hubená, nakrátko ostříhaná,“ upřesňuju a piju zelenou, ale Zrzavý pořád neví, „ta s těma velkejma prsama.“ „Jo jasně, to byla Žíhaná,“ říká Zrzek, pije zelenou a zkoumavě mě pozoruje, ale já nic, jenom piju zelenou. Tak Žíhaná.

Druhý den se jedeme někam za Fulnek koupat; Zrzavý se odmítá namočit v rybníce kvůli sinicím a volí bazén s největší hloubkou asi tři čtvrtě metru. Trochu se mu posmíváme, ale když pak zbytkáč v krvi způsobí, že najednou plavu si, ani nevím jak, jsem hodně hodně rád, že dno je tak blízko.

Vracíme se do areálu. Ke včera ozkoušenému mixu trávy, piva a zelené si přidávám ještě trochu hořkosti vzadu v krku a pak už jenom vlaju, když po pódiu poskakuje Allison Goldfrapp v kratičkejch saténovejch šatíčkách, zpod nichž jí vykukujou saténový trenyrky, nádherně zpívá a já si připadám jako v nebi, pak už moc nevím, prší, střídavě se nakopáváme všelijakýma substancema a jinýma substancema zase utlumujeme a najednou ve čtyřech čekáme na svítání v úplně prázdném festivalovém areálu; já se ještě zmámen vidinou nonstop výčepu u stanového městečka (a vidinou polibku s tou útlou krátkovlasou prsatou, jaksetojenomjmenuje, jo, Žíhaná) nechám vylákat na poslední pivo, abych si za to celou cestu zpátky do hotelu vytrvale nadával, protože její kamarádka se od ní stejně nehla na metr.

Na stranu druhou, kdybych šel do hotelu rovnou se Zrzavým, snídaně by se ještě zdaleka nepodávala.

Doporučená hudba

Happy Mondays - Jellybean

TEMNÁ STRANA SÍLY Colours of Ostrava 2008 II.

Neděli prospíme do odpoledne; pak se v restauraci snažíme stát zpátky lidskými bytostmi – žádáme si hutná, tučná jídla a nealkoholické nápoje. Zbytečně; za pět minut objednávku rušíme a vracíme se k pivu a zelené – když jsme na tomto zdroji živin vydrželi od pátečního večera, proč si kazit linii nějakými lipidy?

Slečna Žíhaná s kamarádkou už zamířily ku Praze, tak povětšinou bloumáme festivalem jen se Zrzavým, zelenou a pivem. Dlouho to vypadá, že nejzásadnějším hudebním zážitkem budou Gogol Bordello, až je nakonec vrchol na improvizované Asia Stage. U stánku na levný nudle stojí šikmooký chlapík se španělkou a hraje Dajánu; vždycky jednu sloku lámanou češtinou, jednu jazykem, který nepoznám. Přidáváme se v refrénech a najednou je okolo nás dav a notuje si taky. „Kupujte si nudle, nebo přestane hrát!“ řveme na ostatní a děláme tržbu.

„Hele, jak vy dva to vlastně máte?“ ptám se toho kamaráda, co nám zajistil hotel, na slečnu, kterou vzal s sebou; chvíli poslouchám nějaký hluboký lidský příběh. „Takže ji můžeme zkoušet sbalit?“ ještě si ujasním. On kývne. Tak si s ní povídám o životě, což končí tím, že jí štkám v náručí a ona mě utěšuje, což je fajn, neb má na

zádech vytetovanou ještěrku a vůbec je taková milá. Pak ještě zkusíme rozbít místní kasino, ale když začnu típat cigára do dvaatřícítky na ruletě, je čas jít domů.

Zato pondělí. Z pokoje nás vyhodí ve dvanáct; jsem ve stavu, kdy bych řídit neměl, zatímco Zrzavý je ve stavu, kdy by řídit *rozhodně* neměl. Chvíli bivakujeme na recepci; jako zázrakem zavolá kamarád, co se nějak zapomněl v Ostravě. Taky nevypadá nejlíp, ale vyveze nás aspoň pár kilometrů za město, kde všichni usneme neklidným spánkem.

Tím okamžikem začíná peklo. Všechny ty hodný sloučeniny, co jsem do sebe v posledních třech dnech naládoval, se začínají metabolizovat v krvi na látky zlé a látky ošklivé; v šíleném polospánku lehce halucinuju. Končí to tím, že jsem na nějakém koncertě a vidím obří záblesk na pódiu. Pak jsem najednou zpátky ve voze stočený do klubíčka opřený o přední dveře a z karoserie do mě probíjí elektrický proud. Snažím se odlepit, ale nejde mi to a já netuším, jak dlouho to moje srdce vydrží. Nakonec se odlepím ode dveří a otevřu oči; nikde žádný zkrat. Tak si jdu dát na pumpu bagetu a ionťák a poprvé od pátečního večera se začínám zase cítit jako plnoprávný člen lidské společnosti.

Do Prahy dorazíme po osmé večer. Před usnutím přemítám, jestli je opravdu dobrý nápad se nastěhovat k Zrzavému. V noci mám pak noční můru děsivější, než byla ta odpolední: že to dobrý nápad je.

Doporučená hudba

Gogol Bordello - *American Wedding*